TIESAS RĪKOJUMS (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

2023. gada 18. aprīlī*

Apelācija – Eiropas Savienības preču zīme – Apelācijas sūdzību pieļaujamība – Tiesas Reglamenta 170.b pants – Pieteikums, kurā ir pierādīta izvirzītā jautājuma nozīmība Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai – Apelācijas sūdzības pieļaujamība

Lietā C-751/22 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2022. gada 8. decembrī iesniegusi

Shopify Inc., Otava (Kanāda), ko pārstāv *M. Pemsel* un *S. Völker*, *Rechtsanwälte*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (*EUIPO*),

atbildētājs pirmajā instancē,

Massimo Carlo Alberto Rossi, ar dzīvesvietu Fiano (Itālija),

Salvatore Vacante, ar dzīvesvietu Berlīnē (Vācija),

Shoppi Ltd, Londona (Apvienotā Karaliste),

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē,

TIESA (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], tiesneši D. Gracijs [*D. Gratsias*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*] (referents),

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā tiesneša referenta priekšlikumu un pēc ģenerāladvokāta A. M. Kolinsa [*A. M.Collins*] uzklausīšanas,

izdod šo rīkojumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Rīkojums

1 Ar apelācijas sūdzību *Shopify Inc.* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 12. oktobra spriedumu *Shopify/EUIPO – Rossi* u.c. ("Shoppi"), (T-222/21, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2022:633), ar kuru tika noraidīta tās prasība atcelt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (*EUIPO*) Apelācijas otrās padomes 2021. gada 18. februāra lēmumu lietā R 785/2020-2 attiecībā uz spēkā neesamības atzīšanas procesu starp *Massimo Carlo Alberto Rossi*, *Salvatore Vacante* un *Shoppi Ltd*, no vienas puses, un *Shopify*, no otras puses (turpmāk tekstā – "strīdīgais lēmums").

Par pieteikumu apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu

2 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta pirmo daļu apelācijas sūdzību par Vispārējās tiesas nolēmumu, kas attiecas uz neatkarīgas *EUIPO* apelācijas padomes lēmumu, izskata vienīgi tad, ja Tiesa ir iepriekš atzinusi šīs apelācijas sūdzības pieļaujamību.

3 Atbilstoši šo statūtu 58.a panta trešajai daļai apelāciju atzīst par pieļaujamu – pilnībā vai daļēji – atbilstoši Reglamentā precizētajai kārtībai tad, ja tajā ir izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai.

4 Saskaņā ar Reglamenta 170.a panta 1. punktu minēto statūtu 58.a panta pirmajā daļā paredzētajās situācijās apelācijas sūdzības iesniedzējs pievieno savai apelācijas sūdzībai pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, kurā tas izklāsta apelācijas sūdzībā izvirzīto jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un kurā ir iekļauti visi nepieciešamie elementi, lai Tiesa varētu lemt par šo pieteikumu.

5 Atbilstoši Reglamenta 170.b panta 1. un 3. punktam Tiesa pēc iespējas ātrāk lemj par pieteikumu par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu, izdodot motivētu rīkojumu.

Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti

6 Pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tās apelācijas sūdzībā ir izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.

7 Vispirms tā norāda, ka tās apelācijas sūdzība ir balstīta uz vienu pamatu, kas izriet no Padomes Regulas (EK) Nr. 207/2009 (2009. gada 26. februāris) par Eiropas Savienības preču zīmi (OV 2009, L 78, 1. lpp.) 53. panta 1. punkta, lasot to kopsakarā ar šīs regulas 8. panta 1. punkta b) apakšpunktu, pārkāpumu.

8 Konkrētāk, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka tā iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 96.–104. punktā ir noraidījusi pierādījumus par agrākas preču zīmes paaugstinātu atšķirtspēju Apvienotajā Karalistē, pamatojoties uz to, ka spēkā neesamības atzīšanas procesā apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jābūt iespējai aizliegt apstrīdētās preču zīmes izmantošanu ne tikai tās reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā, bet arī strīdīgā lēmuma pieņemšanas datumā, un šajā gadījumā tas tika pieņemts pēc Līguma par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (OV 2020, L 29, 7. lpp.; turpmāk tekstā – "Izstāšanās līgums") 127. pantā paredzētā pārejas perioda beigām.

9 Šādi rīkodamās, Vispārējā tiesa neesot ievērojusi Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta otrās daļas formulējumu, saskaņā ar kuru visiem nosacījumiem spēkā neesamības atzīšanas procesa pabeigšanai ir jābūt izpildītiem apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas vai prioritātes datumā.

10 Turpinājumā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka, ja Vispārējā tiesa būtu uzskatījusi, ka vienīgi apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datums ir nozīmīgs, lai noteiktu, vai ir izpildīti spēkā neesamības atzīšanas procesa pabeigšanai prasītie nosacījumi, tai būtu bijis jāatceļ strīdīgais lēmums. Tā piebilst, ka, ja Apelācijas padome būtu atzinusi pierādījumus par agrākās preču zīmes paaugstinātu atšķirtspēju attiecībā uz Apvienoto Karalisti, šī padome būtu nonākusi pie secinājuma par šīs preču zīmes paaugstinātu atšķirtspēju un līdz ar to par konfliktā esošu preču zīmju sajaukšanas riska pastāvēšanu.

11 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka vienīgajā pamatā, ko tā izvirza savas apelācijas sūdzības pamatojumam, ir uzdots jautājums par datumu, kurā ir jāizvērtē, vai ir izpildīti Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta nosacījumi. Konkrētāk, esot jānosaka, vai pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam ir jāpierāda relatīva atteikuma pamata esamība vienīgi apstrīdētās preču zīmes prioritātes datumā vai tās iesniegšanas datumā vai arī no tā var prasīt, lai tas turklāt pierādītu šāda pamata esamību datumā, kurā *EUIPO* pieņem savu lēmumu.

12 Visbeidzot, lai pierādītu šā jautājuma nozīmīgumu Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza astoņus argumentus.

13 Pirmajā argumentā tā norāda, ka minētais jautājums rodas visos spēkā neesamības atzīšanas procesos, kuros agrāko preču zīmi vai ar to piešķirtās aizsardzības apjomu ir ietekmējuši notikumi, kas ir iestājušies pēc apstrīdētās preču zīmes prioritātes datuma vai reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas, piemēram, atšķirtspējas vai reputācijas zaudēšana, procesā piemērojamo tiesību aktu grozīšana vai dalībvalsts izstāšanās no Savienības, kā tas ir šajā lietā.

14 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka Apvienotās Karalistes izstāšanās no Savienības ietekmēšot ievērojamu skaitu citu spēkā neesamības atzīšanas procesu un iebildumu procesu gan attiecībā uz agrākām Eiropas Savienības preču zīmēm, gan agrākām valsts preču zīmēm. Tātad Tiesas skaidrojums būtu nepieciešams gan Eiropas Savienības preču zīmes sistēmas lietotājiem, gan valstu preču zīmju birojiem un tiesām, it īpaši ņemot vērā, ka izvirzītais jautājums attiecas ne tikai uz Izstāšanās līguma ietekmi uz izskatīšanā esošajām tiesvedībām, bet arī uz visām situācijām, kuras ir bieži sastopamas intelektuālā īpašuma jomā un attiecas uz agrāko tiesību pilnīgu vai daļēju zudumu tiesvedības laikā.

15 Ar otro argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai ir būtiski, lai visas tiesas Savienībā piemērotu tādas Savienības tiesības, kādas tās ir pieņēmis Savienības likumdevējs. Tomēr Vispārējā tiesa, neievērodama Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta nepārprotamo formulējumu, esot pārkāpusi pamatprincipu, saskaņā ar kuru Savienības tiesām ir saistošas Savienības tiesības un ka tām sava jurisdikcija ir jāīsteno Savienības likumdevēja noteiktajās robežās.

16 Trešajā argumentā apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pārsūdzētais spriedums rada tiesisku nenoteiktību. Proti, viedoklis, ka saistībā ar vērtējumu par relatīva atteikuma pamata esamību spēkā neesamības atzīšanas procesā ir nozīmīgs arī *EUIPO* Apelācijas padomes lēmuma pieņemšanas datums, būtiski kaitētu visu agrāko preču zīmju īpašnieku tiesiskajai noteiktībai, jo

viņi nevarētu paļauties uz viņiem pieejamo informāciju, lai lemtu par iespēju iesniegt vai neiesniegt pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, ņemot vērā, ka viņi nevarētu paredzēt, kā situācija mainīsies datumā, kurā Anulēšanas nodaļa vai Apelācijas padome pieņems savu lēmumu.

17 Ar ceturto argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka tās apelācijas sūdzībā izvirzītais jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai un konsekvencei, jo tas attiecas gan uz spēkā neesamības atzīšanas procesiem attiecībā uz Savienības preču zīmēm, gan uz dalībvalstu valsts preču zīmēm. Proti, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2436 (2015. gada 16. decembris), ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV 2015, L 336, 1. lpp.), 5. pants un Regulas Nr. 207/2009 53. pants, ciktāl tajos ir paredzēti identiski spēkā neesamības pamati, saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, kas atgādināta it īpaši 2019. gada 12. septembra sprieduma *Deutsches Patent- und Markenamt* (“#darferdas?”) (C-541/18, EU:C:2019:725, 32. punkts) 32. punktā, esot jāinterpretē vienādi.

18 Taču neesot izslēgts, ka iebildumus vai pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu, kas pamatoti ar agrākas Eiropas Savienības preču zīmes esamību un attiecas uz preču zīmi vai reģistrācijas pieteikumu, preču zīmju biroji vai valsts tiesas atrisina atšķirīgi atkarībā no atbilstošā datuma, kas tiek ņemts vērā, lai novērtētu, vai ir izpildīti nosacījumi, lai apmierinātu prasību par iebildumiem vai par spēkā neesamības atzīšanu, un tas apdraudētu tiesisko noteiktību.

19 Ar piekto argumentu apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Vispārējās tiesas nostāja rada iespēju izpildvarai īstenot patvaļīgu rīcību, jo tā ļauj *EUIPO*, valstu preču zīmju birojiem un valsts tiesām apzināti aizkavēt spēkā neesamības atzīšanas procesu līdz brīdim, kad rodas tādi specifiski apstākļi kā dalībvalsts izstāšanās no Savienības vai preču zīmes izbeigšanās, vai līdz brīdim, kad pierādījumi, kas iesniegti apstrīdētās preču zīmes prioritātes datumā vai reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā, lai pierādītu agrākās preču zīmes reputāciju, vairs neļauj pierādīt šo reputāciju lēmuma pieņemšanas datumā. Apelācijas sūdzības iesniedzējas ieskatā ar to vien, ka šāda patvaļīga rīcība ir iespējama, pietiek, lai iedragātu uzticību *EUIPO*, kā arī valstu preču zīmju biroju un tiesu neatkarībai.

20 Apelācijas sūdzības iesniedzēja sestajā argumentā apgalvo, ka tās apelācijas sūdzībā izvirzītajam jautājumam ir ļoti būtiska nozīme Savienības preču zīmju sistēmas lietotājiem. Proti, ja Tiesa secinātu, ka arī lēmuma pieņemšanas datums ir būtisks, iebildumu iesniedzējiem un pieteikumu par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējiem būtu pastāvīgi jāiesniedz pierādījumi par preču zīmes reputācijas saglabāšanu, faktisku izmantošanu un/vai paaugstinātu atšķirtspēju, un preču zīmju birojiem un īpašniekiem vai reģistrācijas pieteikumu iesniedzējiem tie būtu sistemātiski jāpārbauda.

21 Septītajā argumentā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka apelācijas sūdzībā izvirzītais jautājums ir svarīgs saistībā arī ar Regulas Nr. 207/2009 1. panta 2. punktā noteiktajiem Eiropas Savienības preču zīmes teritorialitātes un vienotības principiem.

22 Proti, jautājums, vai pietiek ar to, ka konflikts starp agrāko preču zīmi un vēlāko preču zīmi pastāv prioritātes datumā vai reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā, proti, brīdī, kad agrākā preču zīme joprojām piešķīra aizsardzību Apvienotajā Karalistē, vai arī šādam konfliktam ir jāpastāv arī datumā, kurā *EUIPO* pieņem savu lēmumu, būtiski ietekmētu Eiropas Savienības preču zīmes teritorialitātes un vienotības principus, kas ir divi no Eiropas Savienības preču zīmju tiesību pamatprincipiem.

23 Astotajā un pēdējā argumentā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka tās apelācijas sūdzībā izvirzītais jautājums attiecas uz Eiropas Savienības preču zīmes lietderīgo iedarbību. Proti, prasība, saskaņā ar ko attiecīgajām preču zīmēm būtu jābūt konfliktējošām arī *EUIPO* lēmuma pieņemšanas datumā, apdraudētu ar Eiropas Savienības preču zīmi piešķirtās aizsardzības efektivitāti, jo jebkāda turpmāka apstākļu maiņa varētu ar atpakaļejošu spēku atņemt Eiropas Savienības preču zīmei tās iedarbību.

Tiesas vērtējums

24 Iesākumā jānorāda, ka tieši apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpierāda, ka viņa apelācijas sūdzībā uzdotie jautājumi ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rīkojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 Turklāt, kā izriet no Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta trešās daļas, to aplūkojot kopsakarā ar Reglamenta 170.a panta 1. punktu un 170.b panta 4. punktu, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir jāietver visi elementi, kas nepieciešami, lai Tiesa varētu lemt par apelācijas sūdzības pieļaujamību un, ja tā tiek atzīta par daļēji pieļaujamu, noteikt apelācijas sūdzības pamatus vai to daļas, uz kuriem ir jāattiecas atbildes rakstam uz apelācijas sūdzību. Proti, tā kā minēto statūtu 58.a pantā paredzētā iepriekšēja apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma mehānisma mērķis ir ierobežot Tiesas pārbaudi, to attiecinot vienīgi uz jautājumiem, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, Tiesai apelācijas tiesvedībā ir jāizskata vienīgi tie pamati, kuros ir izvirzīti šādi jautājumi un kurus ir pierādījis apelācijas sūdzības iesniedzējs (rīkojumi, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 21. punkts, un 2022. gada 16. novembris, *EUIPO/Nowhere*, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 24. punkts).

26 Tādējādi pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu katrā ziņā skaidri un precīzi ir jānorāda pamati, uz kuriem balstīta apelācijas sūdzība, ar tādu pašu precizitāti un skaidrību jāformulē tiesību jautājums, kas izvirzīts katrā pamatā, jāprecizē, vai šis jautājums ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un konkrēti jānorāda iemesli, kādēļ šis jautājums ir nozīmīgs attiecībā uz izvirzīto kritēriju. Runājot it īpaši par apelācijas sūdzības pamatiem, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir jāprecizē Savienības tiesību norma vai judikatūra, kas būtu tikusi pārkāpta ar pārsūdzēto spriedumu vai rīkojumu, īsumā jāizklāsta, kā izpaužas tiesību kļūda, kuru, kā apgalvots, pieļāvusi Vispārējā tiesa, un jānorāda, kādā mērā šī kļūda ir ietekmējusi pārsūdzētā sprieduma vai rīkojuma iznākumu. Ja apgalvotā tiesību kļūda izriet no judikatūras pārkāpuma, pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu īsumā, taču skaidri un precīzi ir jāizklāsta, pirmkārt, kur rodama apgalvotā pretruna, norādot gan pārsūdzētā sprieduma vai rīkojuma punktus, kurus apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējs, gan Tiesas vai Vispārējās tiesas nolēmuma punktus, kas nebūtu tikuši ievēroti, un, otrkārt, jāmin konkrēti iemesli, kādēļ šāda pretruna izraisa jautājumu, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai (rīkojums, 2021. gada 10. decembris, *EUIPO/The KaiKai Company Jaeger Wichmann*, C-382/21 P, EU:C:2021:1050, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Šajā lietā, pirmkārt, ir jākonstatē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja precīzi un skaidri norāda vienīgo pamatu, kas ir balstīts uz Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta pārkāpumu, ar kuru ir pamatota tās apelācijas sūdzība. Konkrētāk, apelācijas sūdzības iesniedzēja iebilst pret to, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 96.–104. punktā nav ievērojusi šo tiesību normu, jo tā ir

uzskatījusi, ka spēkā neesamības atzīšanas procesā apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jābūt iespējai aizliegt apstrīdētās preču zīmes izmantošanu gan tās iesniegšanas datumā, gan datumā, kurā Apelāciju padome pieņem savu lēmumu.

28 Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī izklāsta, kādas tiesību kļūdas, iespējams, ir pieļāvusi Vispārējā tiesa.

29 Proti, tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punkta otrās daļas formulējumu, saskaņā ar kuru visiem spēkā neesamības atzīšanas procesa pabeigšanas nosacījumiem ir jābūt izpildītiem apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas vai prioritātes datumā, un piebilst, ka Vispārējās tiesas veiktā šīs tiesību normas interpretācija rada tiesisku nenoteiktību.

30 Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējā tiesa esot sajaukusi spēkā neesamības atzīšanas procesu ar prasību par preču zīmes pārkāpumu, pieprasot, lai pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējs varētu aizliegt apstrīdētās preču zīmes izmantošanu datumā, kurā *EUIPO* pieņem savu lēmumu.

31 Piedevām Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā Tiesas judikatūru, kas izriet no 2020. gada 29. janvāra sprieduma *Sky* u.c. (C-371/18, EU:C:2020:45, 49. punkts), saskaņā ar kuru saistībā ar pieteikumu par Eiropas Savienības preču zīmju spēkā neesamību piemērojamo materiālo tiesību noteikšanai izšķirošais datums ir apstrīdētās preču zīmes reģistrācijas pieteikuma datums, kā arī savu judikatūru, kura izriet no 2021. gada 1. decembra sprieduma *Inditex/EUIPO – Ffauf Italia* ("ZARA") (T-467/20, nav publicēts, EU:T:2021:842, 59.–61. punkts), kā arī no 2022. gada 16. marta sprieduma *Nowhere/EUIPO – Ye* ("APE TEES") (T-281/21, EU:T:2022:139, 28. un 29. punkts), kas attiecas uz iebildumu procesu un kas *mutatis mutandis* esot attiecināma uz spēkā neesamības atzīšanas procesu, saskaņā ar ko relatīva atteikuma pamata esamība ir jāizvērtē preču zīmes reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas dienā.

32 Tādējādi ir jākonstatē, ka pieteikumā par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu ir norādīti gan pārsūdzētā sprieduma punkti, kurus tā apstrīd, gan iespējami pārkāptā Savienības tiesību norma, kā arī Tiesas un Vispārējās tiesas spriedumu punkti, kuri neesot ievēroti.

33 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka Vispārējās tiesas iespējami pieļautā kļūda tiesību piemērošanā ir likusi tai neatcelt strīdīgo lēmumu, ar kuru tā atteicās atzīt pierādījumus par agrākās preču zīmes paaugstināto atšķirtspēju attiecībā uz Apvienoto Karalisti, tādējādi pierādot, ka šī kļūda ir ietekmējusi pārsūdzētā sprieduma rezultātu.

34 Treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja precīzi un skaidri nosaka ar tās vienīgo pamatu izvirzīto tiesību jautājumu, proti, vai saskaņā ar Regulas Nr. 207/2009 53. panta 1. punktu pieteikuma par spēkā neesamības atzīšanu iesniedzējam ir jāpierāda relatīva atteikuma pamata esamība vienīgi apstrīdētās preču zīmes prioritātes datumā vai tās reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datumā, vai arī no tā var prasīt, lai tas turklāt pierādītu šāda pamata esamību datumā, kurā *EUIPO* pieņem savu lēmumu.

35 Ceturtkārt, atbilstoši tam, ka pierādīšanas pienākums ir pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu iesniedzējam, apelācijas sūdzības iesniedzējam ir jāpierāda, ka neatkarīgi no tiesību jautājumiem, uz kuriem tas norāda savā apelācijas sūdzībā, tajā ir izvirzīts viens vai vairāki jautājumi, kas ir nozīmīgi Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei vai attīstībai, un šī

kritērija tvērums pārsniedz pārsūdzētā sprieduma robežas un galu galā – apelācijas sūdzības robežas (rīkojums, 2022. gada 16. novembris, *EUIPO/Nowhere*, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Šāds pierādījums pats par sevi nozīmē, ka ir jāpierāda gan šo jautājumu esamība, gan nozīmīgums, balstoties uz konkrētiem un attiecīgajai lietai atbilstošiem elementiem, nevis tikai uz vispārīga rakstura apsvērumiem (rīkojums, 2022. gada 16. novembris, *EUIPO/Nowhere*, C-337/22 P, EU:C:2022:908, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Šajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzēja izklāsta konkrētus iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka tās apelācijas sūdzībā izvirzītais tiesību jautājums ir svarīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.

38 It īpaši tā norāda, ka minētais jautājums rodas ne tikai attiecībā uz Izstāšanās līguma ietekmi uz izskatāmajām tiesvedībām, kas potenciāli attiecas uz ievērojamu skaitu spēkā neesamības atzīšanas procesu un iebildumu procesu gan attiecībā uz agrākām Eiropas Savienības preču zīmēm, gan uz agrākām valsts preču zīmēm, bet arī visos gadījumos, kad agrāko preču zīmi vai ar to piešķirtās aizsardzības apjomu ir ietekmējuši notikumi, kas iestājušies pēc apstrīdētās preču zīmes prioritātes datuma vai reģistrācijas pieteikuma iesniegšanas datuma, piemēram, atšķirtspējas vai reputācijas zaudēšana vai tiesvedībai piemērojamo tiesību aktu grozījumi.

39 Tādējādi no pieteikuma par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu izriet, ka šajā apelācijas sūdzībā izvirzītais jautājums pārsniedz pārsūdzētā sprieduma robežas un galu galā – apelācijas sūdzības robežas.

40 Ņemot vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas izklāstītos apstākļus, šis pieteikums par apelācijas sūdzības atzīšanu par pieļaujamu juridiski pietiekami pierāda, ka šajā apelācijas sūdzībā ir izvirzīts jautājums, kas ir nozīmīgs Savienības tiesību vienotībai, konsekvencei un attīstībai.

41 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, apelācijas sūdzība ir pieļaujama.

Par tiesāšanās izdevumiem

42 Saskaņā ar Reglamenta 170.b panta 4. punktu, ja apelācija ir atzīta par pilnībā vai daļēji pieļaujamu atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58.a panta trešajā daļā noteiktajiem kritērijiem, tiesvedība turpinās saskaņā ar šī Reglamenta 171.–190.a pantu.

43 Saskaņā ar Reglamenta 137. pantu, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā atbilstoši minētā Reglamenta 184. panta 1. punktam, lēmumu par tiesāšanās izdevumiem ietver galīgajā spriedumā vai rīkojumā.

44 Līdz ar to, tā kā pieteikums apelācijas sūdzības atzīšanai par pieļaujamu ir apmierināts, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (apelācijas sūdzību pieļaujamības vērtējuma palāta) izdod rīkojumu:

1) Apelācijas sūdzība ir pieļaujama.

2) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]